වැව්බැඳි දනව්වේ ජනවහරින් හා ජන සාහිත්‍යයෙන් නිරූපිත කෘෂි සංස්කෘතිය

ආචාර්ය වසන්ත කේ දිසානායක
මානව ශාස්ත්‍ර අධ්‍යයන අංශය
ශ්‍රී ලංකා රජරට විශ්වවිද්‍යාලය
මිහින්තලේ

හෙළ කෘෂි සභ්‍යත්වයේ හා ශිෂ්ටාචාරයේ මුල ධාතුව වැව් බැඳි නිම්නයේ ප්‍රතිෂ්ඨාපිත විය. හෙළ සභ්‍යත්වය විදහාපාන කෘෂි සංස්කෘතිය තුළින් හුදෙක්ම විශද වන්නේ සිංහල ජාතියේ අනන්‍යතාවයි. උතුරුමැද තැනිතලා භූමියේ ගංගා ද්‍රෝණි ආශ්‍රිතව ජනපද පිහිට වූ මුල්ම ආර්ය ජනපදිකයෝ වර්ෂා ජලය උපයෝගි කරගනිමින් කෘෂිකර්මාන්තයේ නියැලුණහ (ලියණගමගේ,ගුණරත්න,1987:45). කල් යත්ම ජනගහනයේ වර්ධනයත් සිග්‍ර ජනාවාසකරණයත් හෙතුවෙන් අවශ්‍ය පරිභෝජන අතිරික්ත නිෂ්පාදනයට යුහුසුලු වූ ඔවුහු වාරිශිෂ්ටාචාරය බිහි කළහ. ක්‍රිස්තු පූර්වයෙහි ප්‍රථම ශතවර්ශයේ අගභාගයෙන් ඇරඹී දහතුන්වන ශතවර්ෂය තෙක් ප්‍රවර්ධනයට පත් වාරි ශිෂ්ටාචාරය හුදෙක්ම හෙළ කෘෂි සංස්කෘතියේ නිෂ්ටාවට ඉවයල් විය. මේ නිසාම ස්වයංපෝෂිත අර්ථ ක්‍රමයකට උරුමකම් කී හෙළ කෘෂි සංස්කෘතියේ මුල්ම රාජධානිය අනුරාධපුරය කේන්ද්‍ර කරගනිමින් බිහිවිය. ක්‍රි:පූ තුන්වන සියවසේදි සිදුවූ මහින්දාගමනය හේතුවෙන් මෙතෙක් පැවැති සිංහල සංස්කෘතිය 'සිංහල බෞද්ධ සංස්කෘතිය' ලෙසට පරිවර්තනය විය (සෙනෙවිරත්න,2001:15-17). මෙකී බෞද්ධ සංස්කෘතිය විනිවිද පෙන්වන්නාවූ සංකේත වූයේ කෘෂිසංස්කෘතිය තුළින් ජනිතව වාරිශිෂ්ටාචාරය හා අවියෝජනිය බැදුණු ගම, පන්සල, වෙල හා වැව යි. එබැවින් සිංහල ශිෂ්ටාචාරයත් කෘෂිසංස්කෘතියත් අන්‍යෝන්‍ය වශයෙන් බැඳි පවති. (දළුපොත,2005:11) මෙකී ශ්‍රේෂ්ඨ ශිෂ්ටාචාරය සතුරු උවදුරු ඔස්සේ වුවද සිංහල සභ්‍යත්වයේ අඛණ්ඩ උරුමයක් ලෙස වර්ෂ දෙදහස් පන්සියයකට ආසන්න කාලයක් තිස්සේ සිට පැවැත එයි.

අද්‍යතනයේ වියළි කලාපය පුරා වන රොදින් ගහනව හුදකලාව දිවිගෙවන වැව්ගම් වාසිහු වැවත් ගමත් ගොවිතැන් රටාව හා බැඳි ජනජීවිතයේ සාධනිය හා නිශේධනිය පක්ෂය ද එකසේ විඳිමින් ඔවුනටම ආවේනික පැරණි කෘෂි සංස්කෘතියකට උරුමව ජිවත් වෙති(චන්දන හිමි,1992:32-39) මෙකී කෘෂි සංස්කෘතියට ආවේනික වූ ප්‍රතිමාන, සදාචාර, සිරිත් විරිත් යනාදි වූ සමස්ත සංස්කෘතික අංගවලට හුරු වූ (Acquived) වැව්බැඳි දනව් වාසිහු සතු මුඛපරම්පරාගත දැනුම් සම්භාරය අනාවරණය වන විශ්වසනිය ප්‍රබල සාධක වන්නේ ඔවුහු වහරන භාෂාව හා සාහිත්‍යය අංගයෝය.

භාෂාව හා සංස්කෘතිය අන්‍යෝන්‍ය වශයෙන් එකිනෙකට බැඳි පවතින ක්‍රියාදාමයකි. සමාජ වාග්විද්‍යාත්මක අධ්‍යයන (Socio Linguistics) හා වාග්විද්‍යාත්මක මානව විද්‍යා අධ්‍යයන ක්‍රමවේද ඔස්සේ ජනවහර හා ජන සාහිත්‍ය පිළිබඳ අවධානය යොමු කරන්නේ උක්ත සංසිද්ධින් සංස්කෘතිය ආශ්‍රයෙන් වර්ධනය වූ බැවිනි.

මෙකී කෘෂි සංස්කෘතිය හා අනන්‍යවූ විවිධ අභිචාර විධි(Magic), පුරාවෘත (Myths), ජනකතා(Tales), තේරවිලි (Riddles), ආප්තෝපදේශ (Idioms), සිරිත් විරිත් (Customs), ගිත (Songs), නර්තන (Dance), සහ උත්සව (Ceramonies) මෙන්ම කෘෂි මෙවලම්, තාක්ෂණික ක්‍රමවේද රාශියක් අදටත් ඈත වැව්ගම්මානවල අවිනෂ්ටව පවති. වැව්බැඳි දනව්වේ වූ මෙකී පෞරාණික කෘෂි සංස්කෘතිය ඒ හා බද්ධ වූ ජනවහර හා සාහිත්‍ය තුළින් විනිවිද හඳුනාගත හැකිය.

'' හොරොව්වෙන් පිටවන වතුර මුලින්ම වැටෙන තැන නවතය. වේලිමුල කියන්නේද නවතයටමය. වැව් තාවුල්ලේ සීමාව දෙණිකඩය . ------ හරිහමන් දොහොට වැහිගම්පොල මුත්තා කරුණා කෙරුවේ නැත්නම් වැවට වතුර ලැබෙන්නේ ටිකකි. '' මං දන්නැ හුරේ මේ පාරනම් කස්කන්නක් කොරන්ඩ තමයි වැහිගම්පොළ මුත්ත මේ අදිමදි කොරන්නේ ඕං'' '' හෙම උනොත් වැව්වල මැඩුමේ වතුර ඩිංගිත්තක් පෙරංගාල බෙත්තමක්වත් කොරන්ඩ පේ වෙන්ඩ වෙයි නෙවෙද හුරේ'' කස්කන්න යනු වගාවක් කිරීමට නොහැකි කන්නයයි. බෙත්ම යනු ගමේ හැමදෙනාම බෙදාගෙන එකතුව් කරන කුඹුරු කොටසයි. ''(මානෑව:2001).

එබැවින් විවෘත ආර්ථිකය හමුවේ වියැකෙමින් යන පැරණි හෙළ කෘෂි සංස්කෘතියේ අවිනෂ්ට ශේෂයන් (Cultural Survivals) ජනවහර හා ජන සාහිත්‍යය මගින් අධ්‍යයන කිරීම හරහා සංස්කෘතිය රැකගැනීමත් සංරක්ෂණය හා අනාගත පරපුරට දායාද කිරීමේ කාලීන අවශ්‍යතාවය අවධාරණය කරවීමත් උක්ත පර්යේෂණ පත්‍රිකාව තුළින් අපේක්ෂා කරමි.

මෙම අධ්‍යයනයේ මූලික ක්‍රමවේදය වන්නේ ක්ෂේත්‍ර අධ්‍යයනය හා මූලාශ්‍ර අධ්‍යයනයයි. ක්ෂේත්‍ර අධ්‍යයනයේදී සහභාගීත්ව නිරීක්ෂණයත්, ප්‍රත්‍යක්ෂ අධ්‍යයනයත්, යොදාගැනේ. මූලාශ්‍ර අධ්‍යයනයේදී ප්‍රාථමික හා ද්විතීයික මූලාශ්‍ර භාවිත කෙරේ ඒ අනුව සහභාගිත්ව නිරීක්ෂණයේදී

වැව්ගම්පත්තුවේ ගම්දනව්වල ඇවිදිමින් ගොවිබිම් අධ්‍යයන කළ අතර කෘෂිකර්මාන්තය හා සබැඳි වූ පූජාකර්ම උත්සව පවත්වන ස්ථානවලට ගොස් ආරම්භයේ සිට හමාර වනතෙක් ඒවා පරීක්ෂාවෙන් නරඹා අවශ්‍ය තැන්වලදී ඡායාරූප ගැනීම, හඬපටවලට ගැනීම, වැව්ගම් වාසීන් හා මේ සම්බන්ධ ප්‍රාමාණික දැනුමකින් හෙබි සම්පත් දායකයින් සමග සම්මුඛ සාකච්ඡා කිරීම තුළින් අවශ්‍ය දත්ත රැස්කිරීම සිදුවිය.

ප්‍රාථමික මූලාශ්‍ර අධ්‍යයනයේදි වැව්ගම්වාසි පැරණි ගොවි පරම්පරාවන් සතුව පවත්නා කෘෂිකර්මාන්තයට අදාළ වූ පුද පූජා කෙම්ක්‍රම, ඖෂධ වර්ග ඇතුලත් පුස්කොළ පිටපත්, හා කෝල්මුර කවි ගායනා, පූජා විධි රටාව සමන්විත පිටපත් මෙන්ම සම්මුඛ සාකච්ඡා මගින් ලබාගන්නා ලද ජනවහර ජනකවි ආදි තොරතුරු ද ද්විතියික මූලාශ්‍ර ලෙස උක්ත විෂය ක්ෂේත්‍රයට අදාල මුද්‍රිත අමුද්‍රිත කෘති පරිශීලනය කරනු ලැබිය .

දෛනිකව සිදුවන සංස්කෘතික පරිණාමය (Cutural Evolution)ට තුඩුදෙන උත්පාදනය හෙවත් නව සොයාගැනීම් (Invention) සංක්‍රමණ (Immigration) හා විසරණයවීම හේතුවෙන් සාම්ප්‍රදායික කෘෂි සංස්කෘතික රටාව (Traditional Agric Cultural Patterns)හායනියත්වයට පත්වීම නොවැලැක්විය හැකි තත්ත්වයකි. තම ජීවනාලියවන් පාරම්පරික කෘෂි සම්ප්‍රදාය රැකගැනීමට උත්සුක වීම එකුන්විසිවන සියවසේ වැව්බැඳි දනව්වාසීන් දක්වන නැමියාව සුලුකොට තැකිය යුතු නොවේ. ලාංකේය කෘෂි සංස්කෘතියේ විවිධත්වය හා විචිත්‍රත්වය ජනවහරින් හා ජන සාහිත්‍ය තුළින් විනිවිද පෙනෙන සත්‍යයයි. ඒ තුළ මොනවට කැටිව පවතින්නේ සාම්ප්‍රදායික ජන විඥානයයි. දෛනිකව වියැකෙමින් පවතින කෘෂි සංස්කෘතියේ අවිනෂ්ට ශේෂයන් රැකගනිමින් මතුපරපුරට දායාදකිරීම කාලෝචිත අවශ්‍යතාවකි.

යතුරු පද : ජන වහර , ජන සාහිත්‍යය , කෘෂි සංස්කෘතිය , අනන්‍යතාව , හෙළ සංස්කෘතිය.

ආශ්‍රිත ග්‍රන්ථ :

01..අනුරාධපුර යුගය,(සංස්) .අමරදාස ලියනගමගේ,රණවීර ගුණරත්න,ජාතික පුස්තකාල මණ්ඩලය,කොළඹ 07,1987.

02. චන්ද්‍රන හිමි,ඔරුමාන්කුළමේ,නුවරකළාවියේ නිමිති,පෙතිකඩ ප්‍රකාශන,රත්මලාන,1992.

03. දළුපොත ,මහින්ද කුමාර,වැව හා සංස්කෘතිය,එස්.ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ,කොළඹ 10,2005.

04. මානෑව.කේ.බී,නුවරකලාවියේ ජනවහර, එස්.ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ,කොළඹ 10,2001.

05 .මානෑව.කේ.බී,නුවරකලාවියේ ජනමංගල්ල, එස්.ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ,කොළඹ 10,2004.

06. සෙනෙවිරත්න,අනුරාධ,පුරාණ වාරිසංස්කෘතිය, එස්.ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ,කොළඹ 10,2001.